

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor Casanova.

La talla me pense que no. (*Rient*)

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyor diputat.

Ja ho sé que vosté ha fet molt, per això li ho he dit també abans, que vosté havia fet molt, però a casa no se n'ha anat, se n'ha vingut de diputat. Diria que no s'ha quedat precisament a casa, més ve se n'ha vingut cap a munt, l'han premiat no haver tingut l'escola, molt bé, en el seu partit.

Mire, (*veus*) el que nosaltres tenim clar i el que hem fet...

La senyora vicepresidenta primera:

Per favor! Si me fan el favor de no interrompre. A vosté no l'ha interromput ningú, anem..., i no dir insults, per favor. A tot el món, açò val per a tots. Per favor, volen deixar que el conseller intervinga i diga el que considere convenient, com ha pogut fer el senyor Casanova. Veritat que sí? Vinga! Fins interpel·lar-lo des de les bancades de ninguna banda.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Vosté deia que el 9 d'agost hi havia un tècnic que pareixia imparcial, un pèrit privat pagat per l'empresa. Doncs bé, nosaltres fem cas als tècnics de les administracions que pensem que són més imparcials, entre d'altres coses perquè tenen l'obligació de ser-ho per ser funcionaris públics.

Mire, parla vosté també de purisme. I nosaltres no li diem purisme a complir la llei de contractes. S'ha de complir la llei de contractes. O és que això és fer purisme? Hem de complir-la. I, per tant, criteris tècnics, complint la llei de contractes, negociació tota i més per a donar una solució. No se preocupe que l'escola estarà, i estarà feta pel govern del botànic, no pel govern del Partit Popular. Per tant, tranquil, i a més a més ho farà, sap com? Complint la llei de contractes, (*aplaudiments*) complint la llei de contractes.

Mire, és molt fàcil. Ací hi ha dos maneres de funcionar, hi ha dos maneres de funcionar: una, complint els criteris tècnics, complint la llei de contractes; i l'altra és la que, em vénen molt bé les paraules d'una comissió d'investigació, que diu una persona que tenim ací prop, diu, «se han demonizado los sobrecostes y ahora resulta que por no subir un millón de euros por un colegio en Almassora se condenan a los niños de cinco, tres, cuatro años»; també diu, «si a mí me viene un señor, si yo le digo la verdad, viene una empresa que me pide un millón de euros

porque si no la construcción la paran, y que tengo que dejar 300 niños en la calle, yo procuro negociar y a lo mejor lo saco por 500.000». I on està el criteri tècnic? I on està el compliment de la llei de contractes? Jo diria que parlar el que fa falta, clar que sí, però amb criteris tècnics que avalen cadascuna de les decisions. I això és el que està fent este govern.

Jo no sé el que farien abans, però estes paraules em preocupen, però jo pense que complir amb els criteris tècnics i complir amb la llei és el que s'ha de fer, i construir escoles.

Mire, vosté ha dit que es van construir escoles, i en va faltar una perquè, si no, no estaria des de 2006 sense construir. Resulta que des que estem ací, en dos anys, s'han acabat dèsset escoles, i se n'estan construint dèsset més i van a posar-se a construir moltes més. I no només això, sinó que hem fet, no només això, sinó que hem fet més de 475 actuacions. Vostés haurien dit que han construït 475 escoles, perquè és la seua forma de comptar com es construïen les escoles, per actuacions, 475 actuacions, en 161 municipis, en 161 municipis. En les comarques de Castelló, 46, en 26 municipis. Això també és gestionar, complint no només els criteris tècnics, sinó, evidentment, la llei de contractes. Eixes són les dos maneres de funcionar. I dient sempre el que està passant al conjunt de la comunitat educativa.

Mire, jo he parlat amb molta gent. Dissabte vaig parlar amb pares que tenen els seus xiquets al Regina Violant i els vaig dir com estava la situació, igual que li la dic a vosté. Sap què m'ha passat quan he anat a altres llocs? Que m'han dit, no, no, és que mos van dir que començaven les obres ja l'any passat, fa més de dos anys i fa més de tres anys, perquè estava ja tot acabat, i no hi havia ni els plànols fets de quan vostés governaven. I amb la veritat anem per davant. No, a Almassora no estic dient, estic dient al conjunt del país. Això m'ha passat a mi, això m'ha passat a mi. (*Veus*)

I, per tant, nosaltres anem amb la veritat per davant, passe el que passe i contant-li a la gent el que hi ha, perquè tractament la gent de forma adulta. I el que fem és solucionar els problemes quan arriben, negociant el que siga, però amb criteris tècnics, complint la llei i fent realitat 17 centres ja acabats, 17 construint-se, més de 475 actuacions. I el Regina serà l'obra gràcies al botànic.

Gràcies. (*Applaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzá Ibáñez, sobre el Pla de construcció i millora de centres escolars, que formula el diputat senyor Antonio Montiel Márquez (GP Podemos-Podem) (RE número 76.694, BOC número 208)

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a passar al punt número huit, que és la interpel·lació, també al conseller d'Educació, Investigació, Cultura

i Esport, sobre el Pla de construcció i millora dels centres escolars, que formula el diputat Antonio Montiel, del Grup Parlamentari Podemos-Podem.

Quan vullga, senyor Montiel.

El senyor Montiel Márquez:

Moltes gràcies, presidenta.

Bona vesprada, senyor conseller.

Senyor conseller, formulem aquesta interpel·lació perquè estem preocupats; estem preocupats per l'anunci que va fer el president el 14 de setembre i estem preocupats per la presentació que va fer vosté el passat dilluns en relació amb el pla que han anomenat Edificant.

Estem preocupats perquè és una decisió molt arriscada. I jo li vaig a recordar algunes dades, no? Per cert, podien haver-li donat també l'agraïment per acabar l'IES Honori Garcia, de la Vall d'Uixó, que va estar 2.340 dies en barracons. Però avui no espere vosté que parlem d'agraïment, sinó que anem a parlar des del sentit crític.

El 26 de gener de 2016 es va presentar el pla d'infraestructures i es va fer aquesta i moltes més transparències explicant que teníem 20.000 xiquets i xiquetes repartits en barracons, uns íntegrament en barracons i altres parcialment en barracons.

La veritat és que dels vint-i-quatre centres totalment en barracons, a soles se n'han acabat huit, dos estan en obres, catorze no s'han iniciat. Dels 139 centres parcialment en barracons, a soles se n'han iniciat 34, menys de la meitat. El nivell d'execució dos anys i poc després és per baix del 50%.

El 24 de març de 2016 es va fer un altre anunci, i és que es parlava –perdó, de 2017–, es parlava que hi havia bones expectatives amb els acords en el Banc Europeu d'Inversions per a poder fer front a les actuacions en matèria d'infraestructures escolars i es podrien complir els terminis i els compromisos. També és cert que se recordava que hi havia una investigació al voltant d'en què s'havien gastat una part del crèdit de 600 milions d'euros –i coincidix durant el mandat del Partit Popular– per mitjà de CIEGSA.

Però bé, al final de la correguda, jo lamente profundament que vosté l'única explicació que troba per a la situació és la burocràtica, el fre és la burocràcia. «La culpa la té l'obrer», que dia Pavessos fa molts anys, abans que vosté probablement començara en estes coses.

Jo crec que no pot ser que la culpa la tinga exclusivament la burocràcia. Jo crec que el pla que es presenta ara, el pla Edificant, és el reconeixement d'un fracàs. Jo crec que hem de parlar clar. És reconèixer el reconeixement d'un fracàs. A mi no me servix que el president de La Generalitat, que un president de La Generalitat, siga qui siga, diga que no tenim un equip potent en matèria d'infraestructures educatives, que se parle de la Subdirecció General d'Infraestructures com si foren els responsables. Jo crec que portem massa temps com per a parlar d'una manera tan lleugera.

Yo creo que al final, si el problema es la burocracia, compartir los problemas de gestión con doscientas administraciones autónomas más puede que no sea la mejor solución. Doscientas una administraciones actuando simultáneamente pueden generar algún problema de coordinación, digamos, algún problema de coordinación.

Esto ya le ha pasado al Partido Popular y ha fracasado también varias veces. Yo quiero recordarle por ejemplo ahora el plan Confianza. El plan Confianza era una de las grandes apuestas del mánager de la fórmula 1, que a ratos ejercía de presidente de La Generalitat, y resulta que propuso en el 2009 una serie de actuaciones que habían de concluir en el 2011, y en el 2016, el gobierno del botánico tuvo que retomar las actuaciones para llevar a cabo 287 proyectos que no se habían realizado en 136 municipios por 348 millones.

Es decir, hay experiencias que demuestran que hay un problema de coordinación cuando operan tantas administraciones, quién supervisa la contratación, quién tramita la certificación, quién paga y quién adelanta el dinero y quién se hace cargo de los intereses de demora en los pagos.

Ha habido un segundo fracaso del Partido Popular: 16 convenios firmados por CIEGSA con otros tantos ayuntamientos para llevar a cabo infraestructuras de carácter educativo y cultural. Aún está ahí la escuela de teatro Pepe Sancho, de Manises, abandonada por la empresa constructora.

Ha habido más fracasos. El Ayuntamiento de Borriana ha pagado, ha sido condenado por el Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana, hace apenas unos meses, a pagar 217.000 euros de demoras por certificaciones de obra, cuando quien contrató en ese plan Confianza era la Generalitat valenciana; y la empresa, con buen criterio, demandó a los dos y al final el TSJ ha condenado al ayuntamiento, que ni siquiera había licitado las obras.

Yo, de verdad, me surgen..., tengo una lista inmensa de preguntas. Porque yo quiero que salga bien, pero me cuesta trabajo adivinarlo con la información de la que disponemos. Yo solo dispongo de las dos hojitas que ustedes repartieron el lunes, dos hojitas, y lo que sale en la prensa, que es un poco más extenso en algunos casos, en algunos medios que suelen tener buena información y directa, en el que se habla de que habrá una decreto ley que se aprobará antes de noviembre. Yo ya empiezo a preguntar: ¿un decreto ley? ¿700 millones? ¿En cuántas anualidades? ¿Qué consignación para 2018? ¿Se prevén entregas a cuenta de los ayuntamientos adheridos? Y, en este caso, ¿con qué garantía a las empresas a cuentas? ¿Con cuántos ayuntamientos se ha hablado en realidad? ¿Existirá algún mecanismo de verificación de la disponibilidad de personal técnico y administrativo del que disponen los ayuntamientos? Porque puede haber un problema de igualdad. Hay ayuntamientos que son muy capaces, disponen de medios y hay ayuntamientos que no. Si los ayuntamientos que no tienen que contratar personal externo para redactar el proyecto, supervisar la obra, dirigirla, etcétera, ¿esos costes los va a pagar el ayuntamiento o los va a pagar La Generalitat? ¿Se ha considerado que tanto la conselleria como el ayuntamiento tendrán que tener los dos consignación presupuestaria para poder contratar?

¿Se ha pensado que puede haber algunos ayuntamientos que, por su situación económico-financiera previa o por la

legislación estatal, no podrán contratar, aunque tengan el respaldo de La Generalitat?

¿Se ha pensado en las incidencias que pueden surgir: modificados, complementarios...? ¿Se ha pensado en quién va a acudir al replanteo de las obras? ¿Se ha pensado quién las va a recibir?

En terrenos municipales cedidos a La Generalitat, el ayuntamiento construye, en su propio nombre, algo que será suyo... Porque el *ius aedificandi*, que decían los romanos, es el derecho a construir y a hacer suyo lo construido; con lo cual, tendrá que haber una doble cesión. ¿Quién va a acudir a la cesión?

¿Los técnicos de La Generalitat van a suscribir a ciegas las certificaciones de obra que suscriba un director técnico externo, porque a veces no habrá arquitecto municipal? ¿Quién llevará a cabo la verificación del desarrollo de los trabajos?

De verdad, ¿cuál es el criterio de la intervención general? ¿Se ha hablado con los interventores municipales?

Todas esas dudas me surgen y me gustaría que me las contestara.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor Montiel.

Conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyor diputat.

La veritat és que a la majoria de preguntes li puc contestar que sí, favorable al criteri que vosté estava manifestant també i que sí que s'ha pensat.

Evidentment que som coneixedors de les experiències que hi han hagut en el passat. I, precisament, això és el que s'ha estat treballant per tal de millorar-les i que no puguin ocórrer. Precisament, s'ha estat parlant; evidentment que s'ha parlat amb la intervenció i amb la resta de tècnics, per tal que tot estiga millor fet i no que les experiències que s'han passat en el passat. I per això es regula en eixe decret llei, per tal de poder facultar, per poder donar resposta a allò que fins ara no havia funcionat, en algunes idees que podríem intentar assimilar, que no són exactament assimilables.

Intentaré explicar-li el funcionament, per tal de resoldre eixos dubtes. I, sobretot, per una qüestió també que compar-tirà, i és que és la necessitat de buscar solucions, ¿no?

Vosté deia que si era l'assumpció d'un fracàs. No és un fracàs estar fent moltíssima més execució d'obra que no la que feia l'anterior govern. Sí que és un fracàs per a aquells que pensem que deurien estar tots els centres bé.

El nostre objectiu no és millorar les coses i ja està. El nostre objectiu és que estiguen tots els centres bé. I això, evidentment, té les seues limitacions; unes són pressupostàries, altres són tècniques, altres són de personal. I ahí m'agradaria deixar ben clar que nosaltres no només és que agràim el treball dels funcionaris de l'administració i de tots els que treballen, sinó que, a més a més, el posem en valor tots els dies. N'hi han persones que treballen moltíssim, que es deixen la pell perquè isca cadascun dels projectes, i estem al seu costat. I, precisament, perquè sabem el que costa i sabem tot el treball que fan els funcionaris de La Generalitat i el conjunt de les administracions, volem intentar agilitzar, buscar les solucions perquè siga el més fàcil possible arribar a l'instrument que totes i tots voldríem.

Sap perfectament –i no m'estendré molt– que ens vam trobar amb vora la meitat dels centres educatius que necessitaven una actuació. Això vol dir que en vora set-cents s'hauria de fer alguna actuació. Abans he dit que hem actuat en quatre-cents llargs, però és que hauríem de fer actuacions encara més grosses en molts. I, per tant, hem de fer molt; i això no és solucionarà ni en dos ni en tres anys, però sí aquelles prioritats que són les que totes i tots compartim: els centres que són íntegrament en barracons, els centres que necessiten sí o sí una nova construcció per necessitat d'escolarització, perquè no caben els xiquets en la resta de centres educatius, els centres que estan en un mal estat i, per tant, necessiten una reforma també integral.

En eixe model, transparent, com deia vosté, en què hem pogut presentar quines són les prioritats a nivell de tot el territori, perquè no passe això que es construísca este centre perquè és amic, més amic, o més amic del conseller o consellera, que passava en alguns llocs –només cal vore que n'hi havien llocs on n'hi havien cinc centres fets en uns anys i ningun centre en un altre municipi, estant pitjor que els centres que s'havien arreglat–. I, per tant, posant uns criteris iguals i transparents per a tot el món i que es puguin fiscalitzar.

Vosté mateix ha pogut traure el resultat d'execució, que no arriba al cinquanta, però està fregant, el que deia vosté abans, a meitat o un poc més de meitat de legislatura, que és quan s'acceleren ara les execucions. Per tant, no és que no anem perfectes, ens agradaria anar més ràpid, per això busquem solucions alternatives; però anem molt millor, evidentment, de com s'anava fins ara.

Mire, recorde perfectament unes paraules que vosté va dir en esta tribuna, i que deia que havíem de ser imaginatius i valents en buscar solucions. Això hem tractat de fer, ¿eh?, això hem tractat de fer, buscar solucions imaginatives i que, al mateix temps, tinguérem tots els avals tècnics.

Quan vam arribar a la conselleria, no hi havia suficient personal. I, per això s'han creat –ho dic per allò de les solucions que ja hem anat fent–..., s'han creat 14 llocs de treball en un servei de contractació específic d'infraestructures educatives i 13 en els tècnics d'infraestructures; és a dir, 27 llocs de treball, persones que s'han incorporat per tindre més múscul

a l'administració. Vull dir, crec que això ho compartim; necessitem una administració en major múscul per a donar majors solucions a les necessitats dels nostres conciutadans. I eixe gran treball que fan ha fet que puguem anar molt més ràpid, però no tant com voldríem. I voldrem anar més ràpid, per això hem de buscar vies de cooperació amb altres administracions.

Esta és una via, que és la que hem trobat, avalada, evidentment, tècnicament, que permetrà avançar amb major celeritat, ser més eficients, que és un pla voluntari, que quede clar. És a dir, l'administració continuarà fent el seu treball, l'administració de La Generalitat continuarà fent el seu treball. Aquells que vulguen adherir-se a este pla podran descentralitzar eixos tràmits, però nosaltres continuarem fent aquells que no entren. Per tant, tot el territori estarà abastit de nous centres educatius.

¿Com funcionarà el procediment? Primer, els municipis faran una sol·licitud a la conselleria, per tal de determinar quines són les actuacions que voldríem que entraren en este pla, que estaríem interessats. D'acord amb els mapes d'infraestructures que tenim i les necessitats del conjunt del territori, nosaltres determinarem quina és la quantia econòmica que dels pressupostos de La Generalitat reservarem i assignarem a eixe municipi.

Eixe municipi, directament, farà la retenció de crèdit del nostre pressupost, i això està avalat també pels tècnics de l'administració. I eixa quantia econòmica que s'assigna al municipi servirà per a tots els tràmits que s'hagen de fer, bé siga contractacions, bé siga adjudicacions, bé siga adjudicació per a la construcció o projecció, projectes d'obra. Per tant, eixa quantitat servirà perquè puguem anar assignant el conjunt de tasques a fer.

Això és el que diu el mateix decret llei que tenim previst aprovar en breu i que és la fórmula que hem trobat per a poder donar eixa solució. Un instrument, com déiem, valent, per donar solucions a una situació que volem que s'agilitze i que done resposta a les necessitats del conjunt de la ciutadania.

Miren, la delegació, com deia, és primer amb la demanda de l'ajuntament. Es prioritza d'acord amb les necessitats del conjunt del territori. Es determina eixa quantia que es pot assignar. L'ajuntament l'accepta, si vol participar, en acceptació en el seu ple. I és quan es fa la resolució, per part de la conselleria, assignant eixe crèdit, a partir del qual es poden retindre i anar fent totes les actuacions; actuacions que poden ser des de l'adjudicació de l'obra fins a la contractació per a un projecte, parlant clar i intentant arribar a una concreció més directa.

Per exemple, si parlem de Vinaròs, el Jaume I. Nosaltres tenim avançat el projecte bàsic, està a punt d'acabar la seua redacció. Podem continuar nosaltres, l'administració de La Generalitat, fent el projecte d'execució; o pot demanar l'ajuntament que siguen ells els que continuen en el procés, agarrant el crèdit de La Generalitat. I, per tant, fer el projecte d'execució i l'adjudicació de l'obra o continuar nosaltres en el procés.

Per tant, continuen les vies obertes. I pensem que és la manera també de poder coordinar-ho molt millor i que no passen eixes experiències de què vosté estava parlant fins ara.

Per tant, és l'administració la que posa els recursos. És l'administració de La Generalitat la que predetermina les prioritats i, per tant, la que té la visió global i la que es coordina amb els ajuntaments, amb tots els ajuntaments, per tal que puguem tirar-ho endavant. Per tant, en cap cas assumiran els costos econòmics, en cap cas han d'assumir els costos econòmics.

I l'import de les actuacions que s'han de realitzar..., hem dit set-cents milions d'euros hem previst per al període 2018-2022, i és el període que hem determinat en eixe decret llei per tal que es pugui anar executant en este període de quatre anys, en un projecte que és ambiciós, que complementa i que ajudarà a ser més eficients també en cooperació del conjunt de les administracions locals, administracions de La Generalitat, i que servirà perquè, a més a més d'eixos dèset centres que ja tenim construïts, dèset que estan en construcció, quatre-cents llargues actuacions que hem fet i tots els que ara mateix estan accelerant-se ja, perquè s'han avançat molt els seus tràmits, puguem avançar-los encara més entre totes i tots i tinguem les infraestructures que els nostres xiquets es mereixen.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor conseller.

Senyor Montiel, per a rèplica.

Quan vosté vullga. *Adelante.*

El senyor Montiel Márquez:

Gràcies.

Crega'm, que em sap molt greu, em sap molt greu haver de traure tots aquest impediments.

Mire, el tema és que és molt complex, i jo crec que..., en fi, esperaré a llegir el decret llei, però tinc massa dubtes encara. Perquè vosté sap que Xarxa Llibres, en bona mida, ha funcionat gràcies a l'esforç dels ajuntaments, d'alcaldes molt valents, de funcionaris molt compromesos, perquè en alguns casos tenia molts *flecós* a resoldre. I l'operativa, al final, s'ha resolt gràcies a l'esforç dels ajuntaments. Ací n'hi ha molts regidors i molts alcaldes, que han gestionat i que saben com funcionen les coses.

Ha dit vosté algunes coses que a mi m'han deixat encara en més dubtes. Per exemple, dice: «El crédito será siempre de La Generalitat. Los ayuntamientos cogerán el crédito de La Generalitat.» Bueno, mire, si eso no se hace bien y no se hace a tiempo, hay ayuntamientos que usted sabe que hay una legislación estatal que los ingresos imprevistos se tienen que aplicar, preferentemente, al pago de la deuda, porque hubo dos partidos, Partido Socialista y Partido Popular, que pactaron una reforma de la Constitución, una noche de agosto, y resulta que se ha establecido como prioritario el pago de la deuda.

Sabe usted que eso ha generado un problema en la gestión del fondo de cooperación municipal que aprobaron estas Cortes, porque, como no se hizo bien y no se hizo a tiempo, resulta que llegaron como ingresos imprevistos y muchos interventores, automáticamente, cumpliendo la ley estatal, lo desviaron al pago de la deuda y no para inversiones u otras mejoras u otras necesidades municipales. Esto podría ocurrir.

Porque, claro, la adhesión es voluntaria, y la adhesión se abre a partir de noviembre, según dice el gabinete de comunicación de la *conselleria*. Claro, usted sabe que además, en algunos casos, como el Jaime I de Vinaroz –que era el ejemplo que también le iba, lo ha adivinado usted–, el problema es que ahí hay un proyecto básico hecho, pero es que en otros sitios hay que empezar el proyecto desde cero, con lo cual, para hacer el proyecto desde cero, en algunos sitios habrá que licitarlo y tendrá un plazo de redacción de varios meses, y luego habrá que aprobar el proyecto, y luego habrá que licitar la obra, y luego habrá que hacer, pues, como contaba antes el exalcalde de Almassora, pues, luego, después, resulta que viene el acta de comprobación de replanteo, luego... Claro, y, al final, acabará en 2019, las elecciones, la disolución de estas Cortes, y, en algunos sitios, no se habrá puesto ni la primera piedra.

Entonces, a mí, de verdad, me preocupa. Me preocupa porque los barracones era una cuestión fundamental, era una bandera del cambio, de un gobierno de cambio, porque era una vergüenza encontrarse la educación como nos la encontramos, no solo por los barracones, también por el abandono escolar, también por los interinos en educación..., por muchas cosas, pero los barracones era algo vergonzoso, que estaba ahí, que nos salpicaba a los ojos, ¿no?

Yo creo que el plan sigue teniendo algunas dudas.

Usted dice que los ayuntamientos no asumirán los costes económicos. Yo le he puesto un ejemplo, una sentencia del TSJ de hace unas pocas semanas, que condena al Ayuntamiento de Burriana, que ni siquiera fue el que licitó las obras, a pagar los intereses por las demoras en el pago de certificaciones a una empresa por la ejecución de unas obras que contrató La Generalitat dentro del plan Confianza.

Señor *conseller*, estamos jugando con algo muy serio. En este caso, en una operación tan compleja, yo le agradezco que recuerde usted aquel llamamiento a ser imaginativos y valientes. Pero, en estos casos, el diablo suele estar en los detalles. Y, si esos detalles no están amarrados, esta última oportunidad –que es la tercera que usted tendrá– puede acabar con un fracaso estrepitoso.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

(*Ocupa la presidència el president, senyor Enric Morera i Català*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Montiel, per esta interpel·lació tan oportuna en el temps.

El conseller acabarà de respondre a la interpel·lació.

Quan vosté vullga, conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, senyor diputat.

Efectivament, en els detalls és on ens ho juguem tot sempre, ¿no?, per tal de poder-ho executar i poder fer les coses molt millor, ¿no? I en eixe ajust fi que tot funcione fa temps que s'està intentant buscar eixa idea de quina manera podem tindre un instrument més. Al final, és tindre un instrument més al servei del mateix objectiu. I evidentment que s'ha estat treballant molt amb els diferents organismes dins de l'administració per tal de resoldre eixos dubtes que vosté, normal que haja manifestat, perquè coneix molt bé com és la tramitació també en un ajuntament.

Com també la coneixen alguns dels que han participat i que formen ara part de l'administració, molts d'ells han segut també alcaldes i saben perfectament quines són les dificultats que hi ha. I, per tant, també he estat buscant quina era la millor solució per tal de gestionar-ho, tindre un instrument més com deia abans, que ens ajude, que siga més àgil, que ens ajude a avançar.

Compartim la necessitat que és un objectiu del conjunt de la ciutadania i, per tant, del conjunt de les forces d'este parlament poder tindre unes infraestructures educatives dignes. I per a poder-ho fer en la major celeritat possible, hem de tindre tots els instruments al nostre abast. I tots els instruments normalment es construeixen, les grans solucions es construeixen via una intel·ligència col·lectiva.

I eixa intel·ligència col·lectiva i el treball cooperatiu que necessitem totes les administracions, totes les mans, tots els caps centrats en el que són les prioritats del territori. En este sentit, necessitem eixa cooperació del conjunt de les administracions, per tal de fer-ho possible.

Com li deia, algun dels dubtes que vosté ha manifestat, els projectes que no tenen res avançat fins ara, és a dir, aquells centres en què no hi haja un projecte fet, nosaltres ja ho hem dit també i ho vam explicar als més de cent vint alcaldes que van acudir a la presentació, i els dubtes que els vam resoldre allà mateix també, els hem explicat que posarem al seu abast també totes les necessitats tècniques i tots els projectes tècnics que ja tenim avançats.

I li explique: estem preparant també projectes tipus, que es puguen adaptar, i que per tant el treball que s'haja de fer siga una adaptació a la parcel·la i no tant un nou projecte macro d'un centre de dos, de tres o de quatre línies o un institut de determinades especificitats. I per tant, que puguen partir ja d'un treball molt avançat i que puga això accelerar eixa situació. Per tant, que ningú partixca del no-res, sinó que puguen partir d'eixe treball que ja s'ha fet i que es puga posar en comú.

Com deia, els municipis no hauran d'assumir perquè ja hem previst la manera d'assignar-los, i això és el que hem estat treballant molt. De fet, eixe és el punt més complicat a l'hora d'afrontar aquest instrument, i s'ha estat treballant moltíssim en diferents reunions amb els tècnics de La Generalitat perquè això puga ser possible. I ens han assegurat que és possible, i estan els informes favorables que així ho determinen.

I per tant, eixe és un dels punts que ens servirà per a avançar, perquè si no, no avançaria, com vosté molt bé ha dit. Per tant, estiga segur que això podrà funcionar. Només afegir-li que si pensàvem que era difícil la gestió, evidentment totes les gestions que vénen a transformar una situació són complicades, però no hem vingut ací a maquillar el sistema. Hem vingut a transformar-lo.

I per a transformar-lo, hem de tindre i adoptar mesures que són tan imaginatives com basades tècnicament, amb els avals que pertoquen i que ens servixquen per a fer qüestions noves per a donar solucions a problemes que vénen d'antic. Això és este decret llei. Evidentment que li resol-drem tots els dubtes que avui no hagen pogut estar resoltos, però estic segur que servirà per a avançar encara més i que per fi tinguem unes infraestructures dignes per a tots els xiquets i xiquetes.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Consell, que contesta el conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, senyor Rafael Climent González, sobre les accions que du a terme per a millorar les condicions de treball i la qualitat de vida de les persones treballadores autònomes de la Comunitat Valenciana, que formula el diputat senyor Antonio Joaquín Woodward Poch (GP Ciudadanos) (RE número 65.214, BOC número 187)

El senyor president:

Senyories, hem substanciat esta interpel·lació, i ara ja finalitzem el nostre treball d'esta nit amb la interpel·lació que formula l'il·lustre diputat Antonio Woodward al conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball.

Senyor Woodward, té vosté la paraula.

El senyor Woodward Poch:

Gracias.

Muy bien. Bueno, de mí depende hacerlo cortito, y del conseller de contestar rápido y fluido, y así nos vamos pronto.

Mire, señor *conseller*, como usted sabrá, desde Ciudadanos hemos solicitado la reunión de la mesa de trabajo de Les Corts sobre los autónomos, ya que esta debe reunirse, como mínimo, dos veces al año. Y aquí no le pongo ningún reparo a usted, y sí a los miembros de la misma en la cual me incluyo, ya que la resolución 184, de fecha 13 de abril del 2016 ya decía que debíamos reunirnos dos veces en un año.

Claro está que esta mesa, cuando se reúna, debería conocer qué acciones está llevando a cabo el Consell para mejorar las condiciones de trabajo y la calidad de vida de las personas trabajadoras autónomas de la Comunidad Valenciana. La *conselleria*, en fecha 31 de julio, nos informa, nos contesta en relación a las actuaciones que se han, en teoría, llevado a cabo durante el 2016 y durante el 2017, que se van a llevar a cabo en relación a la resolución 184.

Contestan en ese escrito que las actuaciones del 2016 se encuentran en un informe que está colgado en la web. Pero mire, yo he surfado por todos los lados, no lo he encontrado y me gustaría, si nos puede facilitar el *link* o al menos el informe sobre el 2016, ya que tanto para nuestro grupo como en la mesa de trabajo que tenemos que realizar sería de gran ayuda.

En ese mismo escrito se detallan las dotaciones presupuestarias que hay en marcha, o se van a poner, y tal vez sería interesante, aunque las vaya a detallar ahora, espero tener ese documento también actualizado para la próxima reunión o la primera reunión que vayamos a celebrar. Y espero que sea pronto.

No es ninguna casualidad que presentemos desde Ciudadanos esta interpelación hoy, tras la aprobación de nuestra ley de reformas urgentes de trabajo autónomo, que presentamos en Madrid mi grupo y que finalmente ha sido aprobada por unanimidad en el Congreso de los Diputados en un principio, y finalmente la semana pasada también en el Senado, defendida nuestra ley por el senador por la Comunidad Valenciana don Luis Crisol.

Los autónomos representan el pilar de la clase media española. Estamos hablando de miles de familias de un colectivo que vertebra nuestra economía. Han sido, son y serán los protagonistas de la economía española y sobre todo de la creación de empleo de este país. Y aquí abro un paréntesis, recalcando de nuevo la creación de empleo.

Y por tanto me gustaría que hoy me pudiera explicar también, mejor dicho, que explicara a todos los autónomos esa orden que anunció este Consell a bombo y platillo como la gran medida para consolidar el trabajo autónomo de la Comunidad Valenciana, ya que estamos aún a la espera de la comparecencia de la directora general de trabajo, Cristina Moreno, y que solicitamos a tal efecto.

Yo mismo he sido desde el principio muy crítico con este anuncio, ya que, ¿a quién beneficia? De 24.000 autónomos que podrían beneficiarse, se calcula que solamente podrán hacerlo uno de cada tres. Es decir, que ya reducimos la cifra a 8.000 posibles beneficiarios. Pero es más, con la dotación presupuestaria únicamente llegará a un máximo de 600 autónomos, y si llega, ya que solo se han dado o se dieron diez días para solicitar la ayuda.

Tal vez a fecha de hoy, usted, como *conseller*, ya tenga algún dato que nos pueda ofrecer en relación a esta ayuda.

Mire, tanto que se critica a nuestro grupo que si de nueva política nada, que si más de lo mismo, que si somos la marca blanca de unos, la muleta de otros, que si mejor que vuelva el bipartidismo y no pararía de decir cosas, le aseguro que desde que hemos venido a la escena política de este país,